

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΗ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ.

Τί σοφὰ πράγματα σκέπτονται καὶ πάλιν περὶ τοῦ 'Εθνους ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος Βασιλεὺς μας, ἡ Μεγαλειότης του δηλαδὴ καὶ ὁ Κουμουνδούρος; **Νὰ διαλύσουν τὴν Βουλὴν.** Ὁ εἰς προτείνει καὶ ὁ ἄλλος δέχεται. Πρότασιν δὲ καὶ ἀποδοχὴν τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἔμπνέει. Μόλις ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς ἐμάθομεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς παρέστι ἐνταῦθα, τόσον δὲν ἐκαταλάβαμεν τὴν ἐξ 'Ὁρωποῦ κατ' εὐθείαν εἰς Δεκέλειαν ἀφίξιν του. Τὸ ἀστεῖον τηλεγράφημα ἐνὸς Χόλτμαν ἀπὸ τὸ Τατόϊ βεβαίως δὲν τὸ πῆραμεν ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν. Τόση πάλιν μετριοφροσύνη! Καὶ ἡμεῖς εἴχαμεν σκοπὸν ἂν προειδοποιούμεθα, καὶ εἰς τὸν 'Ὁρωπὸν ἀκόμα νὰ ἐκστρατεύσωμεν λαμπαδηδρομοῦντες, ὅπως ὑποδεχθῶμεν τὸν Βασιλέα μας. Τὸ εἶπε μάλιστα καὶ ὁ Σουρῆ!

Καὶ διατὶ νὰ διαλύσουν τὴν Βουλὴν; 'Εδῶ πλέον πρόκειται περὶ Βασιλικῆς προνομίας. Ὁ Κουμουνδούρος, ἂν καὶ δεύτερος Βασιλεὺς, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ αὐτὴν. Εἶναι ἀπλοῦς ὑπηρετὴς τοῦ Στέμματος. 'Εὰν ἔχῃ ἐξουσίαν τινα συνταγματικὴν, τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν τὴν ἀνίσταται ἐκ τῆς ἐνεστώσης Βουλῆς, ἥτις φεύγουσα τὸν ἀφῆσεν ἀντιπρόσωπόν της, ἀφοῦ ἐξεκένωσεν εἰς τὴν λερωμένην ποδιάν του διακόσια μέχρι τριακοσίων ἑκατομμυρίων καὶ τοῦ εἶπε: αὐτὰ σοὺ τὰ δίδω νὰ πολεμήσῃς. Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ νικήσῃς, εἶσαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ πολεμήσῃς, ἂν ἡ Βύρπη συμφωνήσῃ μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ ὅχι μὲ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ὑπογραφὴν της. Ὁ Κουμουνδούρος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἐντολήν, ἐδουλοῦσά τινι μόνον ὅτι δὲν τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ πολεμήσῃ μὲ ἐξακόσια ἀντὶ τριακοσίων ἑκατομμυρίων, μὲ ἑκατὸν ἐξήντα χιλιάδας ἄνδρας ἀντὶ ὀγδοηκοντακισχιλίων. Καὶ ὁ κ. Μπούμπουλης κρατῶν τὸ μπάσο ἐλυπεῖτο ὅτι μὲ τὸ μερίδιον τὸ ὁποῖον τοῦ ὤρισαν ἀπὸ ὅλα τὰ χρήματα τοῦ πολέμου, θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀφήσῃ καὶ μερικὰς τορπίλλας ἀχρήστους, τὰς ὁποίας νὰ μὴν ἀγοράσῃ. 'Ἄλλ' ὁ πρωθυπουργὸς εἶδε τὰ ἑκατομμύρια καὶ εἶπε: τέτοια ἑκατομμύρια κρίμα εἶναι νὰ τὰ ξοδεύσουμε γιὰ Παληοτούρκους· καλ-

λίτερα νὰ τὰ φάνε οἱ Ἕλληνές μου. Βίδε καὶ τοὺς ὀγδοηκοντακισχιλίους ἄνδρας, τῶν ὁποίων τοὺς ἡμίσεις εἶχεν ἐφοδιάσει μὲ ἀναρρωτικὰς ἀδείας, καὶ εἶπε: Τέτοια παλληκάρια κρίμα εἶναι νὰ χύσουν τὸ αἷμά των γιὰ τοὺς Βρωμο-Τούρκους· καλλίτερα οἱ Ἕλληνές μου νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἐκλογεῖς, παρὰ ὡς μαχηταί. Εἶπε καὶ ἔκαμε. Ὁ ἐπιστολογράφος τῆς Πῶλ Μῶλ διατείνεται ὅτι ὅχι ὁ Κουμουνδούρος, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς εἶπε καὶ ἔκαμε· ὁ δὲ ἐκ Χαλκίδος ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς διίσχυρίζεται ἐν τινι πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολῇ του ὅτι ἠκούσθησαν οἱ αὐλικοὶ βεβαιοῦντες ὡς ἀληθὴ τὰ περὶ Βασιλέως ἐν τῇ Πῶλ Μῶλ δημοσιευθέντα, ἀλλ' ὅτι τοῦτο τὸ ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς—παρεκάλεισε δηλαδὴ τὸν Γλάδστωνα νὰ μὴ ἐπιμένῃ εἰς τὰ ὅρια τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ νὰ δεχθῇ ὅσα ὅσα, διότι τὸ ἔθνος ἦτο ἀνέτοιμον. 'Ακόμη ἡ ἱστορία θὰ σημειώσῃ ὡς ἀξιολόγον ψυχολογικὸν φαινόμενον ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μόνον φύλλον ὅπερ ὑπερῃσπίσθη τὸν Βασιλέα ἦτο τὸ ἐξαιρετικὸν ὄργανον ὄλων τῶν ῥυπαρῶν ἀγώνων, ἡ ἐφημερίς τοῦ Σωτηρίου Πετιμεζᾶ καὶ τοῦ σχοληκεμπόρου Λάμπρου, ὁ ὑποδρύχιος Τηλέγραφος τοῦ Κεντρικοῦ καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Ταμεῖου.

Τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁμοῦς ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν Διάλυσιν; Ποῖος τοῦ ἔδωκε τὸν Κουμουνδούρον Σύμβουλον; Ποῖος ἄλλος παρὰ τὴν βουλὴν; Καὶ διατὶ τοῦ τὸν ἔδωκε; Διατὶ, ἀλλ' ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του ἐν ὀρισμένῳ ζητήματι; Τὸ ἐξετέλεσεν; Ὁ Βασιλεὺς ὀφείλει ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ ἀγνοῇ ἂν τὸ ἐξετέλεσεν ἢ ὅχι. Διότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει μένει ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὡς καλῶς γεγυμνασμένος ἀναβάτης ἐπὶ τοῦ ἵππου του· ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ; Ὁ ἵππος—θέλομεν νὰ εἰπώμεν ὁ θρόνος—ἀφηνιάζει—καὶ ὁ ἀναβάτης τί γίνεται; Διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς βασιλέα νὰ ἦναι ἐν γνώσει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς του προδίδει τὸ 'Εθνος, καὶ ὅμως νὰ διατηρῇ τὸν πρωθυπουργὸν αὐτοῦ, ὡς σάρκα ἐκ τῆς σαρκὸς του καὶ αἷμα ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, ὡς πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν κομπάρσον. Αὐτὸ τὸ ἐν γνώσει εἶναι ἐγκλημα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συντρίψῃ τὸ Στέμμα, ἔστω καὶ ἐξ ἀδάμαντος ἐργασμένον· διότι τὸ Στέμμα τότε εἶναι ἐγκλημα καὶ τὸ ἐν ἐγκλημα συντρίβει τὸ ἄλλο.

'Ὅστε ὁ Βασιλεὺς, μὴ ὦν ἐν γνώσει ἐὰν ὁ Κουμουνδούρος

ἔξεπλήρωσε τοὺς ὅρους ὑφ' οὗς ἡ Βουλὴ τῷ ἐπέτρεψε νὰ διαχειρισθῇ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἔχει **ὕποχρέωσιν** νὰ προσκαλέσῃ τὴν ἰδίαν Βουλὴν, ἥτις αὐτὸν ἄφησε πρωθυπουργὸν διὰ νὰ μάθῃ ἂν οἱ Σύμβουλοί του ἐκυβέρνησαν καλῶς ἢ κακῶς. Ἄν ἐκυβέρνησαν καλῶς, θὰ τύχῃσι καὶ πάλιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς καὶ δὲν θὰ στερηθῇ τὸς κεχαριτωμένων συμβούλων, μεθ' ὧν ἐν τῷ αὐτῷ εἰρήνῃ συνειργάσθῃ καὶ συνέπραξε — πάντοτε ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς συνυπογραφῆς ἐνὸς ὑπουργοῦ. Ἄλλ' ἂν ἐκυβέρνησαν κακῶς, παραδίδονται εἰς τοὺς νομίμους κριτὰς τῶν καὶ ἄς κάμουν καλὰ μαζὺ τῶν. Ἐγὼ ἐν συνυπογραφαῖς βασιλεύω καὶ κυβερνῶ. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τοῦ Βασιλέως εἶναι **συνταγματικὴ**, πηγάζει ἐκ τοῦ θεμελιώδους νόμου τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπέρτης καὶ αὐτὸς, ὡς εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἅπαντες, ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ὑπαρξίν του ὡς ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ καὶ καταργουμένη ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀνυπαρξίαν του ὡς τοιούτου, διότι εἶναι ὑποχρέωσις περὶ ἣν στρέφεται τὸ πολίτευμα καὶ σὺν τῷ πολιτεύματι στρέφονται ὅλαι αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐξουσίαι, στρέφονται ὅλοι οἱ θρόνοι καὶ αἱ πολυθρόναι καὶ τὰ ἀνάκλιντρα καὶ αἱ κλίνας. Καὶ ὅταν ἀρχίσῃ μία πτώσις, τὴν παρακολουθοῦν πολλαί. Ὁ Ὀθων ἐπέσεν, ἄφ' οὗτο ἤρχισε νὰ ῥίπτῃ. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου ἄφ' οὗ ῥίπτεις πετράδια, προσκεφάλαια, καναπέδες, δυνατόν νὰ πέσῃς σὺ ὁ ἴδιος. Καὶ ἀντὶ στρωμνῆς ἀχρύων, νὰ εὕρῃς τοὺς ὀξυτέρους λίθους, ἔφ' ὧν νὰ κατασυντριβῇ, νὰ καταματωθῇ ἡ πτωχὴ κεφαλὴ σου.

Αὐτὰ εἶναι θεωρίαι· ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα. Τὰ πράγματα εἶναι ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ δώσῃ διάλυσιν χωρὶς νὰ καταβιβάσῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ του, τρέμοντος ἐκ φόβου μήπως, συνερχομένης τῆς Βουλῆς, τὸ ἀτιμὸν φάσμα τῆς 31ης Μαρτίου, τὰ ἀτιμώτερα τῆς Πλαστογραφίας, τῶν Ἑλλειμμάτων, τῆς Πείρας· εἰς τὰ ἀτιμώτατα τῆς παραδόσεως νόμων, τῆς συστάσεως παρὰ νόμον Δικαστηρίων, τῆς στρατοκρατίας ἐν Ἡπειροθεσ-

σαλίᾳ, τῶν ῥαπισμάτων τοῦ Λουριώτη καὶ τῆς εξαγορᾶς συνειδήσεων ὑπὸ τοῦ Καραπάνου, παρκατάντα ὅλα ὁμοῦ τὸν πνίξωσιν ἐν ἀκαρεῖ, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη νὰ δώσῃ λόγον τῶν ἐγκλημάτων του.

ὑπὸ συνταγματικὴν ἐποψίν καὶ μακρὰν τῶν δυνάμεων τῆς Εἰσαγγελίας, διότι μᾶς χρειάζεται ὁ τόπος ἀγωνιστὰς ἐν ἐνεργείᾳ, συμπεραίνοντες λέγοντες ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὥθει τὸν Βασιλέα εἰς τὸ ἐγκλημα.

Καλιβάν.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΒΟΚΥΤΑΓΜΑΤΑ.

Τί διάβολο μὲ αὐτὰ τὰ καπέλλα! Ἦλθε ἡ ἐποχὴ τῶν νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ τὸ στάδιόν τῶν, καθὼς βλέπω. Τὰ καπέλλα μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ἀφορμὴ εἰς τοὺς θνητοὺς μόνον περιπάτου τινος μέχρι τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Λευκαδίτου ἢ τοῦ Κατσιμπαλή, καὶ τὸ πολὺ πολὺ ἠδύναντο νὰ γεννήσωσι φιλονεικίαν τινὰ φιλοφρονεστέτην μεταξὺ τοῦ πιλοποιοῦ καὶ τοῦ θαμῶνος, ἀναγομένην εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ εἰς τὸ συμφέρον. π. χ. ἰδοὺ μία σκηνὴ τοιούτου εἶδους.

Ὁ Ἐπαρχιώτης (εἰσερχόμενος εἰς πιλοπωλεῖον πρῶτην φορὰν). Ἐνα καπέλλο...

Ὁ Πιλοπώλης. Ἀμέσως· ἀγαπάτε ξηρόν, μαλακόν, ρεπούμπλικα, κοῦκκον.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Ἐσὺ εἶσαι κοῦκκος!...

Ὁ Πιλοπώλης. Μὲ συγχωρεῖτε· δὲν ἐννοῶ νὰ εἶς προσβάλλω· σὰς ἠρώτητα τί εἶδος ἀγαπάτε.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Τί εἶδος;... ὅσος μου... ἀπὸ τὰ νέα τσίνορα.

Ὁ Πιλοπώλης. Ἀ, τὰ νέα σύνορα θέλετε νὰ εἰπῇτε!

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.

(Ἀνεκδοτὶ καὶ σημειώσεις.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ).

Σκηνογραφία τῆς ἐργασίας:

Κύπτουσιν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἐρευνῶντες ἐπὶ χαρτῶν, εἰς δὲ αὐτῶν ὁ κ. Πάλλης ὡς ἐργασθεὶς ἄλλοτε εἰς τὴν χαρτογραφίαν ἔχει ὡς εἰδικὸς τὰς ὁδηγίας καὶ μεγαλοφῶνως ἀναγινώσκει, διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν ἵνα ἐρευνήσῃ εἰς αὐτόν.

Πάλλης... καὶ ἐγκαταστήσει τὰς χωροφυλακὰς τῶν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν χωρίων Σιγῶτι, Κερασιὰ, Σκλατίνα, Καλαμπάκα, Λόζεσι, Μυρίτσα τοῦ ὅρους Κριτοῖν καὶ τοῦ Σαρμχάν.

Ὅλοι ὁμοῦ Σιγῶτι... Σιγῶτι... Σιγῶτι... δὲν εἶναι μέσα...

Εἰς ἀξιωματικὸς (παρατηρῶν τὸν χάρτην εἰς μίαν ἄκραν μόνος) Βρὲ παιδιὰ, μὴν εἶναι Χιγῶτι.

Ὅλοι ἐν χορῷ. Αὐτὸ θὰ εἶναι, αὐτὸ θὰ εἶναι· παρακάτω.

Πάλλης. Λοιπὸν Χιγῶτι Κερασιὰ...

Ὅλοι ἐν χορῷ Νὰ τὴν ἢ Κερασιὰ, παρακάτω.

Πάλλης... Σκλατίνα...

Ὅλοι ἐν χορῷ. Σκλατίνα ὑπάρχει, Σκλατίνα δὲν εἶναι ἔσθ' ὁ χάρτης... παρακάτω.

Πάλλης. Καλαμπάκα, Λόζεσι.

Ὅλοι ἐν χορῷ. Λόζεσι ὄχι Λόζεσι... παρακάτω.

Πάλλης. Μυρίτσα, τοῦ ὅρους Κριτοῖν.

Ὅλοι ἐν χορῷ. Κριτοῖν Κριτοῖν Κριτοῖν... Τέτοιο πράγμα δὲν εἶναι ὁ χάρτης... Κριτοῖν Κριτοῖν... τίποτε... δὲν ὑπάρχει, παρακάτω.

Πάλλης. Σαρμχάν.

Ὅλοι ὁμοῦ. Σαρμχάν Σαρμχάν Σαρμχάν... οὔτε αὐτὸ, παρακάτω.

Πάλλης... δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῶσι γραμμὴν δριζομένην ὑπὸ τῶν χωρίων Βλαχογιάννη καὶ Κικλίνη.

Ὅλοι ὁμοῦ. Νὰ τον ὁ Βλαχογιάννης, ἀλλὰ Κικλίνη... Κικλίνη Κικλίνη... δὲν εἶναι πούθενά.

Εἰς (μετὰ τινὰ σιγὴν). Βρὲ παιδιὰ μὴν εἶναι τὸ Γριζάνο, τὸ Κριτοῖν. Σοφίτησις... Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν πόλεμον!

!! Δύο σότου, αὐτόθι.

Ὅταν συλλογίζωμαι τὰς ἐρωτήσεις τῶν φιλοπεριέργων